

Vivències

TERTÚLIES FINS A ALTES HORES DE LA MATINADA: EL METGE
MEDINA (IV)

Ramon Reig Vila

A vegades sorgien curiositats que en què un no volgués no se podien eludir. En Francisco Bibiloni “Voleta” aleshores era regidor del Ajuntament, bon client del Club on hi passava moltes hores. Era un home que tenia una gran facilitat en dormir-se a qualsevol lloc, assegut o dret a la barra del bar. El metge Medina era molt amic d'en Francisco, amorosament li deia en “Bolita”, el mateix passava amb l'amo en Tomeu “Demana”, que gairebé sempre anaven junts amb el metge, bons amics, també el coneixia per en “Tomeu Pide”. L'amo en Guillem Ochogavia “de Ternelles” era un home que li unia una bona amistat amb el metge, ja que era un contertulià. El nom del metge era Daniel Medina Domínguez, nascut a Mèxic, estat de Yucatán, estudià la carrera a Barcelona, i vingué a Pollença de Metge d'Assistència Pública Domiciliària. Home de vasta cultura, mai no tingué cap problema en contestar a qualsevol pregunta que se li formulés i sempre de forma passiva, concreta i sense cap mena d'enuig o ironia. Tenia l'habilitat de resoldre mots encreuats i altres entreteniments de paraules creuades o de difícil resolució. En Miquel conta que l'amo en Guillem de Ternelles era un dels que més li demanava amb afany d'il·lustrar-se. Un dia li demanà la situació d'Alger i Marsella, així com distàncies des de Mallorca, cosa que aquell home gràficament li explicava. Les conversacions sempre tenien lloc a dins el “cuarto de les corbates”. El metge era casat dues vegades. Viudo es casà novament amb una pollencina n'Antònia “Ferrereta”. Aquesta, una vegada mort el metge, mostrava les notes de la carrera de medicina, de quan estudiava a la Facultat de Barcelona i tot era “*sobresalientes y notables*”. Un home que es va desviure per dur infants al món i en canvi no va poder salvar el seu, la primera dona morí del part. S'ha de dir en tota justícia, que el dia del seu funeral a l'església parroquial poca gent hi assistí. Morí fa uns quinze anys.

Al “Cuarto de les corbates” hi havia contertulis que hi feien nit, és a dir que hi estaven fins que els moixos se colgaven. El Club tancava tard, les tres o quatre de la matinada. Un vespre d'hivern, a més plouia, se presenten dos Guàrdies Municipals, en “Poquet” i l'altre en “Dale-dale” per beure un cafè calent, ja que feia molt de fred, era el moment que feien la ronda. Se presentà amb aquella feresta nit un home “foraster” amb una vella bicicleta, tot banyat, demanant urgentment un metge. Entre els contertulis de “fora son” hi havia el metge Medina, que estava juntament amb en Josep Bestard, els telegrafistes, D. Pedro i D. Pep Jaume. En Miquel segueix contant, que avisà al metge del possible client, que de seguida escoltant aquell home disposà que acudiria al lloc on tenia la seva dona de part. Aquest home sols feia uns pocs dies que havia arribat a Mallorca, llogant una casa per dins Cuixac, on ell mateix, que havia vingut al poble, no sabia cert on era ca seva. El metge, en Miquel “Marjo” i l'amo en Tomeu “Demana” partiren a cercar el cotxe a casa de D. Daniel primerament en Miquel tancà el Club. Agafant el maletí, la bata blanca i el medi de locomoció, un cotxe model “Balilla”. En aquell moment ja advertí a l'amo en Tomeu que prengués referències per saber per on passaven, per quant possiblement el dia següent hi haurien de tornar. Si bé ja no fou necessari perquè hi envià la comare, aleshores na Tonina Salas “Tossera”.

D'arribada el metge digué als acompanyants que encaletissin aigua, per si l'havia de menester, A dins la cambra de la partera, sols el metge i el seu home. Nascut l'infant un

robust nin, el metge proposà deixar-li uns doblers sense que aquella família se n'adonés. En Miquel recorda que D. Daniel deixà els diners que duia, unes dotze pessetes. L'amo en Tomeu sis pessetes i en Miquel altre tant. El fet passà l'hivern de l'any 1950. Passat vint i cinc anys D. Daniel Medina comparegué a casa d'en Miquel "Marjo" al domicili particular del Moll, a més se'l veia amb una gran satisfacció a damunt ell, perquè anava somrient. El primer que li diu: "Te'n recordes fa *vint-i-pico* d'anys que vàrem anar a una casa per dins Cuixach per dur un infant al món?. Aquest mateix nin, avui un home, ha vingut i m'ha entregat aquesta ploma estilogràfica, caputxó d'or, amb una inscripció que diu: "**Muy agradecido. Félix**". A part li comentà que havia fet una promesa al seu pare, feia uns anys que havia mort, que quan pogués anés a Pollença i cercàs al metge per agrair-li el que va fer el dia que vaig nàixer.

Exposicions

El Club disposava d'una gran Sala de Exposicions al primer pis. Allà hi exposaren pintors d'època, con va ser en Miquel Llabrés, Pascual Roc Minué, els pollencins Jaume Sastre "Tiraneta", Antoni Cifre, "de l'Hotel", Miquel "Marjo", entre altres. En Dionís Bennàssar, pintor, era un dels que tots els dies compareixia al Club, home simpàtic, conversador, extrovertit, no tenia grup concret, s'asseia amb els que trobava aquell dia. Pintava i prenia apunts a la mateixa taula. Per Nadal se'l podia veure mentre prenia un cafè i fumava el cigarret dibuixava quatre o cinc felicitacions. En Miquel "Marjo" conta que féu un retrat a la seva dona Àngela i al seu pare, pintant estones a dins la cuina del Club.

Un temps el Club tingué un carisme que avui en dia i degut al modernisme ha anat canviant. Eren socis però de costums inalterables. En Martí Orell "Denga" venia a la mateixa hora per fer la partida d'escacs i el grup ja l'esperava. En Joan Llobera "Morou", Antoni "Vinagre", en Joan Riusech "Salat", en Jeroni Llobera "Jutget" i n'Antoni "Son Servera", cada dia després de dinar, se'ls podia veure junts, formaven un grup que a part els unia una gran amistat. En Jaume Xamena "Mos", en Miquel "Sopera", en Jaume "Ferreret", en Joan "de Son Marc", en Joan "de Son Brull"..., acabada la jornada dels seus quefers, l'estada al Club era a diari. Un costum que enganxava per fer la xerrada. L'amo en Guillem "de Can Mos", el temps que va tenir responsabilitats sindicals no faltà cap dia. El mateix passava amb don Antoni Jaume, Secretari del Ajuntament, tal vegada el segon habitatge va ésser el Club, el "saig" Joan Martorell, el comerciant Miquel Servera "Xot"... És a dir una clientela de sempre que tingueren el lloc d'encontre en aquell antre social que tant els omplia.

Després de l'estrena de l'obra teatral *Vos regnau damunt l'altura*, d'en Miquel Bota, el mateix elenc organitzà una excursió a Artà, a la qual s'ajuntaren els socis que hi volgueren anar. Fou nombrosa. Visitaren les coves d'aquell municipi on de Secretari i estava el pollencí Joan Melià. Recorda en Miquel que arribaren prest i anaren a la casa particular, on aquell grup per anunciar-se cantaren el "Visca Pollença!", original del seu germà Pere. Els sortí el seu fill, un al·lot de set o vuit anys, el que seria el misser, polític i periodista, Josep Melià. Per cert, ell sempre recordà aquesta anècdota.

El cambrer "Miquel "Marjo" a l'any 1954 deixà el Club per quant el local del Moll, on durant bastant de temps hi feren obra, li va ser entregat. Allà muntà un Bar Restaurant que en principi se deia "La Bodegueta", per després acabar essent el Restaurant "El Pozo", encara existent, si bé a mans d'altres. En Manolo Gutiérrez i la seva dona Joana Alemany "Garriguera", ell conserge de l'entitat seguiren uns quatre anys mes. Allà els nasqué la seva única filla "Montsi". Acabat el contracte passaren a regentar el Bar Juma, a la plaça Major. A part que la gent recorda molt dels clients fitxes que tingué el Club,

alguns se trobaren millor al Juma, foren els seguidors del bon fer i simpatia d'en Manolo i na Joana-Aina, entre ells en Dionís Bennassar. En Manolo tenia el que es considera primordial d'un que es troba al front del públic. Sempre se'l veia content a més que atenia els clients com si fossin únics i això agradava, era el seu atractiu. El mateix passava amb la seva dona Joana-Aina, era transmissora d'alegria, extrovertida, feïnera, viva com l'or i no tenia peresa, xerradora, simpàtica, movia conversa a qualsevol, que en definitiva és el que vol el client i tots se sentien entranyables a dins aquella societat. Li agradava assabentar-se de tot al que passava al poble, en sentir tocar per mort ja demanava. Anava a veure tots els casaments. A vegades ja deia a en Manolo "vaig a dur una gerra d'aigua", però el motiu principal era veure la novia. Varen passar per uns dels millors Conserges que ha tingut el Club Pollença. És cert allò que es diu, l'èxit o fracàs d'un negoci depèn de les persones que el regenten i no de l'establiment. En Manolo l'acompanyà aquest èxit tota la vida, fou ben rebut en tots els llocs on treballà pel seu bon fer, tenint la paraula agradable a flor de pell. Morí jove però recordat precisament per passar per aquesta vida fent el bé i se va desviure perquè els altres se trobessin còmodes a prop d'ell. El mateix passà amb na Joana-Aina, desapareguda fa pocs mesos. En Miquel segueix contant que les dues famílies s'entengueren tan bé que, a l'hora de batejar la seva filla, el Padrí de Fonts havia de ser el seu pare l'amo en Lluc, però degut a patir d'asma, no podia respirar pel fum i olor de cera, el moment d'aguantar el ciri ho féu en Manolo en nom d'ell. De sempre s'han tractat com família, basta dir que s'han tingut per oncles dels fills d'en Miquel i na Montsi el mateix amb en Miquel i n'Àngela.

Peu de foto:

El Conserge del Club Pollença des de l'any 1947 fins a 1961, Manolo Gutiérrez Santos, el dia que batejaren la seva filla Montsi, març de 1954, juntament amb la seva dona, que tant li ajudà, Joana-Aina Alemany "Garriguera" i la comare Maria Mairata que sosté l'infant. Acabat el contracte amb la Societat, ell i la seva dona regentaren el Juma durant uns anys. foto cedia per la seva filla Montsi Gutiérrez.